

Франко Кардини

„ИСЛЯМЪТ Е ЗАПЛАХА.“ ЛЪЖА!

София, 2018

Преводът е направен по изданието:

Franco Cardini

„L'ISLAM и UNA MINACCIA“ (FALSO!)

Editori Laterza

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© 2016: Gius. Laterza & Figli

© Евгения Грекова, превод, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0234-2

ФРАНКО КАРДИНИ

**„ИСЛЯМЪТ Е
ЗАПЛАХА.“**

ЛЪЖА!

Превод от италиански

Евгения Грекова

Редактор

Сава Славчев

В памет на Халед Мухамад ал-Асаад, учен и гражданин за пример, мъченик на исляма и на науката, обезглавен в Палмира на 18 август 2015 г. заради това, че защитава-ше ревностно културното наследство на човечеството.

Съдържание

Увод.....	7
Глава първа.	
Ако трябва да сме педантични	15
Глава втора.	
Един призрак броди... ..	27
Глава трета.	
Страх, боязън и предпазливост	37
Глава четвърта.	
Основите на ислямофобията	45
Глава пета.	
„Не съществува умерен ислям“	53
Глава шеста.	
„Ислямът и модерността са несъвместими“	63
Глава седма.	
„Има само един ислям“	73
Глава осма.	
„Всички мюсюлмани са еднакви“	81
Глава девета.	
„Коранът е книга на войната“	89
Глава десета.	
„Европа и ислямът са извечни врагове“	95
Глава единадесета.	
„Мюсюлманите ни мразят“	117

Глава дванадесета.

„Мюсюлманите завземат Запада“ 127

Глава тринадесета.

„Джихадизмът е компактна и организирана цялост“ 135

Глава четиринадесета.

„Да живее Арабската пролет“ 141

Глава петнадесета.

Eurabia felix 147

В заключение 157

Речник на термините 167

Библиографски бележки 171

Увод

Трудно е човек да пише Увод към книга от този род. Ако дръзнеш да го направиш, то би означавало в някаква степен да ипотекираш бъдещето: все едно да опиташ да изкушиш Господ. Би означавало да поемеш риска и да твърдиш или да предложиш нещо, което неизбежно ще бъде проверено от всички и то не след десет или сто години, дори не след няколко месеца, а сега, веднага, начаса, *hic et nunc*, или почти.

Обикновено историците са лоши предсказатели – особено когато се боят да казват неща, заради които да ги уподобяват на Касандра. От друга страна, по времето, когато беше на мода един вид детерминизъм, макар и *déguisé* (преоблечен като посредствен историцизъм), да дръзнеш с някакво предпазливо предсказание, сякаш беше по-лесно и по-приемливо. Независимо че след това трябваше да се сблъскаш с много разочарования и подигравки, тъй като човек никога нищо не успяваше да познае.

Но ако това е вярно, що се отнася до професионалните „историци“, тоест за учените, по-добре ли стоят нещата в сферата на политиката или на *медиите*? Като че ли не. Вземете отново да прочетете, да чуете или да погледате какво се е твърдяло в тези две сфери в неотдавнашното или дори в съвсем скорошното ни минало, веднага след ужасния 11 септември на 2001 г. или в навечерието на агресията в Афганистан. Или пък на тази в Ирак няколко месеца по-късно. Днес отново се говори за ужаса на биохимичните оръжия и няма съмнение, че тази заплаха не може да бъде подценявана, а още повече пренебрегвана. Затова защитата от нея е поета от високи и дори най-висши инстанции. Припомнете си обаче историята с антракса и нещастния образ на Колин Пауъл (впрочем от целия отбор на Буш той най-малко заслужаваше да му се случи това, тъй като беше най-интелигент-

ният, най-честният и най-симпатичният от всички тях), размахващ под носа на представителите на Обединените нации едно нещастно флаконче, също като шишенцето с ацетон, което жените използват, за да почистват лака. По-късно той се извини от най-висока инстанция заради това свое недостойно изпълнение, но петното, уви, щеше да тегне завинаги над неговата политическа и военна чест.

Днес стана модерно да хвалим достойнствата на Ориана Касандра Фалачи, която имала пророческа дарба. Би трябвало обаче да е ясно на абсолютно всички – в това число на всеки учител от село Виджевано и на всяка домакиня от квартала, че Ориана Касандра, за която си спомням само с добри чувства, възхищение и признателност заради това, че написа книгите „Един мъж“¹ и „Писмо до едно неродено дете“² – що се отнася до исляма, тя допусна ужасна грешка и с помощта на своите колкото жестоки и яростни, толкова и дезинформиращи писания доведе до по-големи беди от тези, до които би довело истинското природно бедствие. Вече е напълно ясно едно нещо, особено след възникването на движението „Ислямска държава“ и след ужаса от 13 ноември в Париж. А именно че онова, което Ориана описваше като истински и единствен ислям, макар и основавайки се на действителни факти и на наблюдавани лично от нея случки, но извадени от контекста на реалността и произволно представени като общ модел, тъкмо обратното – това изобщо не е ислямът. Дори досега да бе имало някаква двойствена реакция на тероризма, днес невероятната и богохулстваща жестокост на терористите вече необратимо поражда осъждане, възмущение и разочарование в самия ислям дори в средите, доскоро някак чувствителни към призивите на джихада.

И така – какво да правим сега? Навсякъде се твърди, че последните терористични действия са били военни действия. Точно така е, само че трябва да изясним какво подразбираме под тази дума, толкова ясна от гледна точка на филологията и

¹ Ориана Фалачи. *Един мъж*. „Сиела“, 2011. – Б.р.

² Вж. Наталия Гинслург/ Ориана Фалачи. *Скъпи Микеле/ Писмо до едно неродено дете*. „Христо Данов“, 1977. – Б.р.

на лексиката, но пък толкова двусмислена от гледна точка на семиологията и на антропологията. Троянската война например действително е била война. Такива са били и войните в Древна Персия, войните на Ханибал, Кръстоносните войни, Трийсетгодишната война, Втората световна война, Войната във Виетнам, както и двете войни в Залива. Но какъв е най-малкият общ знаменател между всички тези толкова различни събития по своя характер, мотиви, качества, цели, които са само различни форми във времето на нещо, което всъщност винаги е едно и също и е един от най-древните спътници на човечеството?

Намираме се в положение на война, заявяват вече мнозина, така че *à la guerre comme à la guerre*. Но внимание, войната срещу ислямизма, който не е самата ислямска вяра, а нейна трагична карикатура, означена с идеологически термини (дума на „-изъм“, подобно на фашизъм или комунизъм), и който използва Бог и религията като претекст, за да води политика на силата – това наистина (ако продължим с френските изрази) е *une drôle de guerre*, срещу която Европа се бори с методите и средствата на антитероризма и преди всичко на *intelligence*. Докато в Близкия изток би трябвало да видим войната на място, тъй като там, за разлика от тук, врагът в лицето на ИД³ се радва на териториален суверенитет *de facto*, който му бива отнеман. Халифът Ал-Багдади е бандит, който се държи като че ли е държавен глава, чиито последователи му биват отнемани един по един или по пътя на победата над тях, или по пътя на убеждаването да изоставят неговата кауза и да преминат към нашата. Защото тази война е освен това и дори преди всичко идеологическа, това е война срещу *муджахидините* (бойците на *джихад*, на „усилията по пътя, угоден на

³ Що се отнася до това, както и до други подобни съкращения, с помощта на които са означавани подобни реалности, вж. *Речник на термините* в края на книгата. Лично аз предпочитам съкращението ИД (IS) пред онова може би по-разпространено съкращение ISIS, доколкото второто съкращение звучи като неприятна и богохулствена профанация на свещеното име на древногръцката богиня Изид, към която Апулей се обръща с такова благоговение. Вж. по този въпрос *Le maschere del califfo*, „Limes“, 9, септември 2014. – Б.а.

Бога“)⁴ и срещу *foreign fighters* (мъже и дори жени, много често млади хора, обърнали гръб на лишеното от ценности изобилие на Запада и предпочели пред него бляскавия и кървав рай в сянката на сабите). Това е война, в която не е достатъчно да побеждаваш, а трябва освен това и преди всичко да убеждаваш.

Наистина ли се намираме във война? Но в такъв случай трябва непременно да разберем най-напред и много добре кой именно е нашият враг и кои са нашите съюзници. Трябва преди всичко да разберем също дали всички наши съюзници действително са такива и дали са съюзници помежду си, или играят до известна степен двойна игра.

Помислете добре. Какво търси тук при нас халифът, който насочва срещу нас терористичните атаки? Той иска да ни принуди да изоставим ритъма на обичайния си граждански живот, да заживеем като плъхове в система за „сигурност“, тоест сред постоянен страх, да си загубим ума от ужас или ярост и да започнем да вършим необмислени постъпки. Те биха могли да се изразят в безсмислени военни действия, във вихър от огън, който да стоварим върху територията, завзета от ИД и който да унищожи не толкова нейните бойци, колкото невинните иракски и сирийски граждани, държани практически като заложници от халифа разбойник. Те изобщо не го обичат, но в края на краищата ще го предпочетат пред западните „освободители“, в случай че тези освободители започнат да нанасят удари слепешката, убивайки по-скоро тях, отколкото бойците (*politischen Soldaten*) на Ал-Багдади. А той се нуждае най-вече от едно нещо – от *шухад*⁵, от „мъченици на вярата“, които да показват пред целия сунитски ислям, тръгнал по пътя на пролетаризирането на света, че само и единствено той се явява висш представител на вярата. Повече от кралете и от емирите на реакционните петролни монархии

⁴ По този въпрос вж. G. Vercellin, *L'Islam e la guerra*, Firenze, Giunti, 1997. – Б.а.

⁵ В единствено число – *шахид*, т.е. „очевидец“. Според оригиналния древногръцки смисъл това означава „мъченик“, „мъченик на исляма“. *Шахада* – „изразяване“, тоест „изповядване“ на вярата се нарича формулировката *ла илаа ила Алла уа Мухаммад Расул Алла* („няма друго божество освен Бог, а Мохамед е пратеник на Бог“). – Б.а.

на арабския полуостров, подклаждащи антишиитската *фитна*⁶, но едновременно с това опериращи с петро-доларите, играещи на борсата и твърди съюзници на Запада. Оказва се, че той е единствен обект на едновременна атака от страна на „кръстоносците“ от Запада и от страна на кюрдите сунити – безбожни до такава степен, че дори въоръжават непристойни женски военни отряди срещу него и срещу „еретиците“ – иракските, сирийските и иранските шиити.

За да се утвърди действително в създадения от него образ като „водач на вярващите“⁷, халифът трябва да ни изплаши до такава степен в нашия собствен дом, че да си загубим ума и да се откажем от обичайния си *way of life* и дори от ценностите, в които вярваме, разменяйки свободата си срещу малко повече илюзорна сигурност. Освен това трябва да ни накара да започнем борба срещу него на негов терен, на територията, все още контролирана от него в Близкия изток, повтаряйки същите грешки, които вече допуснахме в Афганистан и Ирак, настройвайки срещу нас населението, над което той има някакъв контрол, но което не му гласува широко и дълбоко одобрение. Именно по този начин, в така поставената от него клопка, падна френският президент Франсоа Оланд след парижката касапница, като обяви „извънредно положение“ и по този начин се подчини на терористичния *диктат*, обръщайки с главата надолу всекидневния живот на французите. Освен това той всъщност отговори на пожеланията на халифа със своя колкото неефективен, толкова и необмислен военен отговор на неговата атака под формата на отмъстителни въздушни нападения над Рака. Според твърденията на президента тези нападения нямало да доведат до жертви

⁶ Що се отнася до понятието *фитна* (мн.ч. *фитан* – „борба“, „разногласие“, „безредие“, „анархия“ и в по-широкото значение на думата – „гражданска война“, а особено днес – борбата между сунити и шиити, която стои в основата на антииранската политика на Саудитска Арабия) вж. G. Kepel, *Fitna: Guerra nel cuore dell'Islam, tr. it., Roma-Bari, Laterza, 2004, както и A. Sfeir, L'Islam contre l'Islam. L'interminable guerre des sunnites et des chiites*, Paris, Grasset, 2013. – Б.а.

⁷ Халифът, „наследник“ на Пророка, обикновено е носел титлата *амир ал-му'минин* – „владетел“ или „водач“ на вярващите. – Б.а.

сред цивилното население, обаче те фактически дариха на халифа симпатията на близките на убитите цивилни, в очите на които ислямисткият тиранин очевидно изглежда по-добър от демократа, унищожавал слепешката всички подред. Президентът Оланд, който през 2011 г. твърдо подпомагаше сирийските джихадисти с намерението да бъде свален от власт президента Башар ал-Асад, е известен с това, че „никога не успява да улучи целта“. А чрез „вендетата“ на своите военни самолети над Рака той само потвърди това мнение. Впрочем тук трябва да кажем, че руските въздушни нападения отпреди няколко седмици, макар и насочени към съответната сирийска територия, но в съгласие със законната власт на тази област на свой ред доведоха до стотици жертви сред цивилното население (за разлика от онова, което бе заявено и дори изрично и авторитетно потвърдено от говорителите на висшето руско военно командване).

Ние от своя страна мислим, че е съвсем ясно как би трябвало да се държим в тази ситуация. Спокойно да продължаваме гражданския живот в Европа пред лицето на терористите убийци, вземайки при това всички необходими мерки за сигурност, само че без да изпадаме в истерия. Много точно да установим всички източници на финансиране и подкрепа за ИД. Макар че, ако използваме израза на Брехт, има опасност да установим, че докато вървим срещу неприятеля, той върви начело на самите нас, предрешен като съюзник. Трябва да водим своята война на близоизточния терен преди всичко с помощта на нашите съюзници сунити, като ги оставим на предната линия в тази война (а това ще бъде трудно), за да им покажем ясно, че Ал-Багдади не е техният политико-сакрален вожд. Това изобщо не е „битка между цивилизациите“ според вече остарялата с около четвърт век дефиниция на Самюъл П. Хънтингтън, останала в миналото – това е „битка за цивилизацията“, която ние, хората от Запада, и мюсюлманите ще трябва да водим заедно, обединени срещу един наш общ неприятел.

Камбаните вече бият. И ние ще победим тази призрачна държава на халифа, това варварско беззаконие (лишено преди всичко от божия закон и дори от закона, създаден в светлината на ислямското право). Не зная точно кога, не зная на каква цена, но

ще я победим и то скоро. Само че с това въпросът няма да бъде приключен, поне не и по този начин. Защото вече сме навлезли в нещо като тунел, от който няма да излезем бързо, понеже утробата, родила ужаса на терористичния фанатизъм, все още не е празна, от нея ще се раждат нови чудовища, а след това още и още. Понеже тази ужасна утроба не се корени в псевдорелигиозната лудост на джихадистите, която на свой ред не е нищо повече от резултат, но не и причина. Бедите на нашата съвременност, на този продължителен и бурен преходен период от „непоколебимата модерност“ с нейната гранитна, жестока сигурност, основаваща се на силата и на печалбата към „подвижната модерност“, с нейната несигурност и трескаво търсене на ново равновесие (ако използваме израза на Зигмунт Бауман), се коренят в дълбоката несправедливост, в която затъва човечеството, в безкрайното господстващо в него неравенство, което в резултат на епохата на глобална информация става известно на всички в цялата негова безсмислена неоснователност⁸. Те се коренят в отвратителното и непоносимо неравенство, разобличено съвършено ясно в енцикликата *Laudato si* на папа Франциск – в онази *Mater terribilis*, все така чудовищно плодовита и създаваща чудовища, с които се сблъскваме постоянно и срещу които ще трябва в близко бъдеще да се изправим. Точно тази е хидрата, чиито множество глави ще трябва да отрежем с меч и да изгорим с огън.

Заплашва ни не ислямът, въпреки един безспорен войнствен и дори насилнически компонент на неговата култура, но той е само един от неговите компоненти.⁹ Заплахата не идва дори от

⁸ По този въпрос вж. F. Cardini, *Astrea e i Titani. Les lobbies americane alla conquista del mondo*, Roma-Bari, Laterza, 2003, както и F. Cardini, M. Montesano, S. Taddei, *Capire le multinazionali. Capitalisti di tutto il mondo unitevi*, nuova ed., Rimini, Il Cerchio, 2012. – Б.а.

⁹ По този въпрос вж. Adonis (псевдоним на сирийския писател и есеист Али Ахмад Саид Есбер), *Violenza e Islam. Conversazioni con Houria Abdelouahed*, tr.it., Milano, Guanda, 2015. По въпроса за шаблонните изрази и до стереотипите в нашата страна (Италия), вж. M. Bruno, *L'Islam immaginato. Rappresentazioni e stereotipi nei media italiani*, Milano, Guerini, 2008. – Б.а.

неговия вероломен и смехотворен сурогат, какъвто е ислямизмът. Трябва да се обърнем срещу несправедливото устройство на света, срещу абсурдното неравновесие в човечеството, разделено на шепа прекалено богати и безкрайно множество прекалено бедни хора. Ето това е неприятелят, срещу когото трябва да водим борба. Тук изобщо не става дума за „износ на демокрация“, както някои смятаха през 2003 г. в началото на агресията срещу Ирак, изходът от която още тогава изглеждаше безнадежден. Нужно е да изградим социална справедливост в световни мащаби (защото сега в резултат на глобализацията целият свят вече наистина е едно цяло). Вече не става дума за ангажимент от етичен характер, а още по-малко за идеологически избор, а за неизбежна обективна необходимост. Ако не пожелаем да го направим, защото смятаме това за нещо справедливо, ще трябва да го направим най-малкото за да защитим самите себе си.

А справедливостта, разбира се, не се състои единствено в по-правилното и по-достойното преразпределение на богатствата. Тя преминава през него, както и през необходимата дълбока промяна на ценностите и на самия ни начин на живот, която ще трябва да осъществим в най-близко бъдеще. Ако не успеем да направим това, вече няма да имаме никакъв изход.